

Iz mladostnih načrtov.

X.

Prav živo se še spominjam, kako je bilo tedaj, ko sem prvič slišal peti cerkvene orgle. Kar nazaj po cerkvi sem se ozrl, in kdove koliko časa bi bil zijal nazaj, če bi ne bil dobil od matere rahlega sunka: »Le naprej glej k oltarju!«

Pozneje enkrat sva šla pa z očetom v cerkev. Šla sva na kor, in tam sem si prav od blizu ogledal, kako treba ravnati, da orgle pojo. Pred visoko omaro je sedel mož in s prsti pritiskal na nekaj belega. Kadar je pritisnil, so se oglasile orgle in drugače, če je drugam pritisnil, so tudi orgle zapele drugače. To je pa res nekaj lahkega, sem si mislil! Samo da pritisneš, pa poje! O, prav kmalu bomo znali tudi mi to reč!

Dolgo sem mislil, kako bi prišel do tistega moža, ki sem ga videl v cerkvi pri omari. Pa je prišel še prej tisti mož k nam, ko je pobiral biro. Ali danes ali pa nikoli, sem dejal.

Mož — organist so mu rekli — je bil silno prijazen. Z vsemi domačimi je govoril. To mi je dalo še več poguma in kmalu sem mu odkril jaz svoje srčne bolečine.

»Če prideš k meni, te bom pa naučil.«

»Ali res, oče?«

»Lej no, res. Le pridí! To že naprej vem, da boš prav priden.«

Pa sem zopet za korak bližje svojemu cilju. Le še en korak — le še v organistovo hišo bo treba, pa bom dosegel, kar želim. To bo pelo, jaz pa pritiskal!

Tisti organist je imel tudi v svoji hiši podobno omaro kakor v cerkvi. Malo manjša je bila pač in bolj tiho je tudi pela. Organist se je vsedel za njo, pa mi pričel razkazovati svojo umetnost, jaz sem pa požiral njegov nauk z očmi in z ustmi in z ušesi. Ali bo lepo, ko bom enkrat jaz pritiskal! Vsa fara se mi bo čudila.

»Na, pa poizkusi še ti,« mi reče organist zelo prijazno.

Poizkušal sem in poizkušal, pa še poizkušal . . . Oh, kakšni glasovi so se drli iz tiste omare! Ni moč povedati. Kakor bi prešiča klali, ali kakor bi mački po repu skakal. Nobenega spoštenega glasu. Nič! Moj potrpežljivi učitelj je poslušal nekaj časa tisto tuljenje in javkanje in mijavkanje, potem mi je pa rekel: »Ti fant, nič ne boš opravil. Veselje že imaš, veselje, drugo ti pa še precej manjka.«

S to obsodbo sem končal svoje orglarsko učenje. Kaj pa tudi hočem, če ni nič z menoj. Še danes ni nič z menoj v tej reči.

XI.

Že dolgo časa sem bil tiste vrste mož, ki se dobrih jedi ne branijo. Taka dobra jed, ki jo posebno ljubim, je — veste kaj? — — klobasa! Klobasa! Mojo ljubezen do klobase so domači hitro spoznali in so mi svetovali, naj se izučim za mesarja, češ, mesar dela klobase, zato jih ima pa vedno dosti, in kupovati mu jih ni treba. Torej mesar naj bom. Ni napačna misel!

Preden se pa kake reči lotiš, jo moraš pa dobro premisliti, da ne boš pozneje obžaloval svojega nepremišljenega sklepa. Tudi jaz sem pridno premišljeval svojo mesarsko službo in — klobase in si slikal dobrote tega stanu v najlepših barvah in prešteval v duhu klobase . . . Oddaleč sem namreč večkrat gledal v Pepetovo hišo, kjer so imeli mesarijo. Blizu si pa nisem upal, zakaj pred hišo je ležal strašni Pepetov Sultan.

»Ali ima vsak mesar psa?« sem vprašal enkrat mater.

»Vsak.«

»Zakaj ga pa ima?«

»Zato da mu pomaga živino goniti in da mu varuje hišo.«

»Oh no!« Globok vzdihljaj se mi je izvil iz prs. Ko bi le psa ne bilo treba, pa bi se človek poprijel

mesarije! Upal bi si vsaj do Pepeta in bi tudi gledal, kako in kaj se dela. Če bi le en dan ne bilo treba nesrečnega psa pred hišo!

Prišlo je pa nekoč srečno jutro, ko res nikjer nisem videl Sultana. Ves vesel sem stekel k Pepetu, da bi od blizu opazoval mesarsko delavnost, posebno še, da bi videl, kako Pepe dela klobase. Ali na mojo največjo žalost in nesrečo tudi mesarja Pepeta ni bilo doma. Šel je na kupčijo, Sultan pa z njim.

In tako je bilo potem vedno. Kadar je bil doma mesar Pepe, je bil doma tudi Pepetov Sultan, — takrat pa jaz nisem upal tja. Kadar pa ni bilo doma Sultana, pa tudi ni bilo Pepeta, in jaz sem zastonj zijal v mesarjevo hišo.

Eno upanje sem še imel: Če bi Sultan poginil, pa bi bilo vse dobro!

No, zgodilo se je tudi to. Mesarjev Sultan je neke noči res poginil. In začelo je vzhajati meni solnce nove nade, solnce sreče. Pot k Pepetu je bila prosta —! Sedaj bom pa kmalu mesar in kmalu bom imel klobas do vrh grla dosti.

Ali te nesreče! Mesar je dobil v par tednih novega psa, Tigra, in jaz sem si upal zdaj še dosti manj k mesarju. Ali sem hotel čakati še Tigrovega konca? Struna napeta! Na ta način se lahko učim za mesarja do svoje smrti večera, pa še ne bo nič klobas. Z mojo mesarijo torej ni bilo nič. Sam pes mi jo je snedel. In klobase z njo.

J. E. Bogomil.

Kos in srakoper.

»Oh, oh, ljubi moj kos, nehaj že vendar enkrat s svojim žalostnim žvižganjem, mene že ušesa bolé!« reče nekoč srakoper kosu, ki je vrhu smreke pel svojo jutranjo pesem. »Zmerom godeš eno in isto, to je predolgočasno. Poslušaj, kako vse drugače znam peti jaz!«

In srakoper prične žgoleti veselo kakor lišček.